

תורה אור • מגילת אסתר • מאמר 3

תוספת ביאור ע"פ יביאו לבוש מלכות

הסבר נוסף על "יביאו לבוש מלכות"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/megillas-esther/3](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/megillas-esther/3)

1 תוספת ביאור ע"פ יביאו לבוש מלכות

ביאור נוסף על הפסוק "יביאו לבוש מלכות".

2 להבין ההפרש שבין מצות ת"ת [תלמוד תורה] למצות מעשיות שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] תכלית

חכמה כו'. ללומדיהם לא נאמר כו'.

כדי להבין את ההבדל בין מצוות תלמוד תורה לבין מצוות מעשיות, כפי שאמרו חז"ל: "תכלית חכמה" וכו'; "ללומדיהם" לא נאמר וכו'.

והטעם כמבואר במ"א כי התורה היא בחי' פנימיות מבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] דאורייתא מחכמה נפקת וחכמה היא ראשית הגילוי מבחי' ההשתלשלות

והטעם, כמבואר במקום אחר, הוא שהתורה היא בחינת פנימיות של ממלא כל עלמין, שהרי "אורייתא מחכמה נפקת", וחכמה היא תחילת הגילוי של ההשתלשלות;

אבל מצות מעשיות שהן בדברים גשמיים הארתן הוא מבחי' סוכ"ע שאינו בגדר ההשתלשלות כי התהוות מרוחניות להיות גשמיות אין זה דרך עו"ע [עילה ועלול] כו' כנזכר במ"א באריכות.

ואילו מצוות מעשיות, הנעשות באמצעות דברים גשמיים, הארה שלהן היא מבחינת סובב כל עלמין, שאינו בגדר ההשתלשלות. שכן התהוות הגשמיות מן הרוחניות אינה בדרך של עילה ועלול וכו', כפי שנזכר במקום אחר באריכות.

3 והנה גם להיות החכמה בבחי' יש וראשית הגילוי הלא הוא מאין תמצא מבחי' סוכ"ע שאל"כ [שאם לא כן]

לא היתה החכמה עולה בשם בבחי' יש כלל

והנה גם חכמה — בכך שהיא בבחינת יש וראשית הגילוי — הרי היא נמצאת מאין, מבחינת סובב כל עלמין. שאם לא כן, חכמה לא הייתה נקראת יש כלל,

אלא היתה כלולה במאציל העליון א"ס ב"ה ממש כו' כנזכר שם באריכות. וא"כ עדיין צריך להבין החלוק וההפרש שבין הארת סוכ"ע בבחי' חכמה שתהיה יש.

אלא הייתה כלולה ממש במאציל העליון, אין סוף ברוך הוא, כפי שנזכר שם באריכות. ואם כן, עדיין צריך להבין את ההבדל בין הארת סובב כל עלמין בחכמה, כך שתהיה בבחינת יש,

ובין הארת סוכ"ע בדברים גשמיים ממש שהם יש ודבר ממש וא"א לומר שהארת סוכ"ע מאירה יותר ביש גשמי שהרי סוכ"ע מקיף את כל הדי' עולמות בשוה:

ובין הארת סוכ"ע כל עלמין בדברים גשמיים ממש, שהם יש ודבר ממש. אי אפשר לומר שהארת סוכ"ע כל עלמין מאירה יותר ביש הגשמי, שהרי סוכ"ע כל עלמין מקיף את כל ארבעת העולמות בשוה.

4 אך מתחלה צריך להבין ענין ההפרש שבין פנימי' למקיפים שהרי גם הפנימיים הם מהקו"ח [מהקו וחוט] שנמשך מסוכ"ע

אך תחילה עלינו להבין את ההבדל בין האורות הפנימיים לבין האורות המקיפים. הרי גם האורות הפנימיים נמשכים מהקו וחוט, הנמשכים מסוכ"ע כל עלמין.

שהרי מתחלה היה אור א"ס ב"ה ממלא את כל החלל ואח"כ צמצם כו' ונמשך הקו"ח [הקו וחוט] כו' והרי גם המשכה זו היא מבחי' סוכ"ע.

שהרי בתחילה אור אין סוף ברוך הוא מלא את כל החלל, ואחר כך צמצם [את אורו] וכו', ונמשך הקו וחוט וכו'. נמצא שגם המשכה זו היא מבחינת סוכ"ע כל עלמין.

5 וגם להבין מ"ש שהתהוות היש גשמי הוא מבחי' סוכ"ע בחי' אין ממש והא כתיב בדבר ה' שמים עלינו להבין גם את מה שנאמר, שהתהוות של היש הגשמי היא מבחינת סוכ"ע כל עלמין, בחינת אין ממש. והרי כתוב: "בדבר ה' שמים

נעשו ובע"מ [ובעשרה מאמרות] נבה"ע [נברא העולם] שהן צירופי אותיות הדבור יהי אור יהי רקיע מהם נעשו ונתהו גשמיות העולם יהי רקיע תדשא הארץ כו'.

נעשו", וכן "בעשרה מאמרות נברא העולם" — כלומר, מצירופי אותיות הדיבור: "יהי אור", "יהי רקיע". מהם נוצרה הגשמיות של העולם והתהוותה: "יהי רקיע", "תדשא הארץ" וכו'.

6 ודבר ה' ורוח פיו הוא בחי' ההבל שבהשתלשלות העולמות בבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין] כי הדבור נמשך מבחי' המדות יום ראשון חסד דהיינו התלבשות החסד בדבור.

ודבר ה' ורוח פיו הם בחינת ההבל שבהשתלשלות העולמות, בבחינת ממלא כל עלמין. שהרי הדיבור נמשך מבחינת המדות: היום הראשון הוא חסד, כלומר, התלבשות החסד בדיבור.

וכן יום ב' גבורה כו' וישראל עלו במחשבה דהיינו בחי' רוחניות שבבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין]. אמנם לבאר כ"ז [כל זה] צריך להקדים ב' הקדמות.

וכך גם היום השני הוא גבורה וכו'. וישראל עלו במחשבה" — כלומר, הבחינה הרוחנית שבבחינת ממלא כל עלמין. אך כדי לבאר את כל זה יש להקדים שתי הקדמות.

הקדמה אחת כי יש ב' מיני המשכות מאור א"ס ב"ה. הא' היא בבחי' א"ס ממש.

ההקדמה הראשונה: יש שתי דרכי המשכה מאור אין סוף ברוך הוא. הראשונה היא בבחינת אין סוף ממש,

7 והב' בבחי' גבול ומדה. והענין כי הנה פ"י ובאור מהות הארת סוכ"ע אין פ"י הארה וזיו כמשמעו וכפשוטו

והשנייה היא בבחינת גבול ומידה. ההסבר הוא כך: כשמבארים את מהותה של ההארה מסובב כל עלמין, אין הכוונה למילה "הארה" ו"זיו" במשמעותן הפשוטה והמילולית;

רק האור הוא החיות ממש המחיה את הנבראים שחיות זה מתפשט ונמשך מבחי' סוכ"ע רק שאינו מחיה בדרך התלבשות דרך עו"ע [עילה ועלול]

אלא האור הוא ממש החיות המחיה את הנבראים. חיות זו מתפשטת ונמשכת מבחינת סובב כל עלמין, אלא שאינה מחיה בדרך של התלבשות, בדרך של סיבה ומסובב,

אלא מחיה את כל העולמות בשוה אפי' [אפילו] חומריות העוה"ז וגסותו לית אתר פנוי מניה מניה ממש. אלא הוא מחיה את כל העולמות בשוה, אפילו את החומריות והגסות של העולם הזה: "אין מקום פנוי ממנו" — ממנו ממש.

8 והענין כי מה שאומרים שחיות זה הוא מבחי' מלכותו והתנשאותו כמשל המלך המושל במדינה שאין עצמותו מתפשט במדינה כלל אלא שמקבלים התפשטות מלכותו ובטלים אליו אין המשל דומה לנמשל ממש

ההסבר הוא כך: כשאומרים שחיות זו היא מבחינת מלכותו והתנשאותו — בדומה למלך המושל במדינה, שעצמותו אינה מתפשטת במדינה כלל, אלא [אנשי המדינה] מקבלים את התפשטות מלכותו ומתבטלים לפניו — אין המשל דומה לגמרי לנמשל.

שהרי מן המלך אינו נמשך ומתפשט שום חיות כלל אלא שאנשי המדינה בטלים אליו. אבל מאור"ס [מאור אין סוף] ב"ה נמשך ומתפשט חיות הנבראים.

שהרי מן המלך לא נמשכת ומתפשטת כלל חיות כלשהי, אלא אנשי המדינה רק מתבטלים לפניו. אבל מאור אין סוף ברוך הוא נמשכת ומתפשטת חיותם של הנבראים.

9 ואדרבא החיות נמשך לכל עלמין בשוה אפילו בחומרים עבים כנודע. שאין הפי' סוכ"ע שסובב ומקיף מלמעלה אלא שחיות המתפשט היא מבחינת סובב שאינו בבחי' גילוי אלא בבחי' העלם.

אדרבה, החיות נמשכת לכל העולמות בשוה, אפילו לחומר גס, כידוע. שכן "סובב כל עלמין" אין פירושו שהוא מקיף וסובב מלמעלה, אלא שהחיות המתפשטת היא מבחינת סובב, שאינה בבחינת גילוי אלא בבחינת העלם.

והיינו כי גם סוכ"ע הוא בבחי' מחשבה שהוא בחי' חיות. דהיינו בחי' מחשבה הקדומה אנא אמלך שהוא בחי' רעדכ"ר [רעוא דכל רעון].

כלומר, גם "סובב כל עלמין" הוא בבחינת מחשבה, שהיא בחינת חיות — היינו בחינת המחשבה הקדומה, "אמלך", שהיא בחינת רצון כל הרצונות.

כלומר רצון לרצון דהיינו שעלה במחשבה להיות לו רצון לברוא העולמות שרצון זה אשר לבריאת העולמות הוא מחמת שעלה במחשבה.

כלומר, רצון לרצון: עלה במחשבה שיהיה לו רצון לברוא את העולמות; שכן הרצון הזה, לבריאת העולמות, נובע מכך שעלה במחשבה.

10 ועליית מחשבה זו היא בחי' רעדכ"ר [רעוא דכל רעון] בשביל להיות אנא אמלך שהוא גילוי בחינת מלכות דא"ס.

והתעלות זו של המחשבה היא בחינת הרצון של כל הרצונות, כדי שיהיה "אנא אמלך" — גילוי בחינת מלכות אין סוף.

ורצון עליון זה הוא המחיה ממש כי מחמת שעלה ברצונו כך נמשך החיות כך והוא המחיה את כל העולמות בשוה שכך עלה ברצונו להיות עולם אצי'

והרצון העליון הזה הוא שמעניק חיות ממש: משום שכך עלה ברצונו, נמשכת החיות באופן הזה. והוא מעניק חיות לכל העולמות בשוה, שכן כך עלה ברצונו שיהיה עולם האצילות.

כמו ביי"ע שאפי' [שאפילו] בחי' ומדרגה התחתונה שבבחי' עשייה גשמי' [גשמיים / גשמיות / גשמית] עלה ברצונו ובמחשבתו הקדומה אנא אמלוך שבכולם התפשטות מלכותו בשוה כי לפניו ית' רוחניות וגשמיות שוין.

וכך גם בריאה, יצירה ועשיה: אפילו הדרגה והמדרגה הנמוכה ביותר שבבחינת עשיה גשמית עלתה ברצונו ובמחשבתו הקדומה — "אנא אמלוך" — כדי שמלכותו תתפשט בכולם בשווה. שהרי לפניו יתברך, הרוחניות והגשמיות שוות.

דהיינו מאחר שהיה רצונו להיות עשייה גשמית כמו שהיה רצונו להיות ח"ע [חכמה עילאה] וא"כ גם עשייה גשמית מקבלת חיות מרצונו אלא שרצונו הוא בבחי' א"ס ואינו מתגלה ומתלבש ממש בעולמות.

כלומר, מאחר שרצונו היה שתהיה עשיה גשמית, כשם שרצונו היה שתהיה חכמה עילאה, גם העשיה הגשמית מקבלת חיות מרצונו. אלא שרצונו הוא בבחינת אין סוף, והוא אינו מתגלה ומתלבש ממש בעולמות.

11 ולכן נק' סוכ"ע והיינו בשביל שהחיות הנמשך הוא בבחי' א"ס ממש ואין העולמות יכולים לקבל החיות בבחי' המשכה והתלבשות ממש.

לכן הוא נקרא סוכב כל עלמין. כלומר, מפני שהחיות הנמשכת היא בבחינת אין סוף ממש, והעולמות אינם יכולים לקבל את החיות בדרך של המשכה והלבשה ממש.

וז"ש [וזהו שכתוב] דוד המלך ע"ה [עליו השלום] למה יאמרו הגוים איה נא אלהיהם שהוא בבחי' איה שאינו מושג אלא בעולמות עליונים

וזהו [פירוש] מה שכתב דוד המלך עליו השלום: "למה יאמרו הגוים: איה נא אלקיהם?" — שהוא בבחינת "איה", שאינה מושגת אלא בעולמות העליונים.

כי באמת כל אשר חפץ עשה שבחפץ עליון עשה הכל וכולל כל הבחי' בשוה. וז"ש [וזהו שכתוב] כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ בימים וכל תהומות.

כי באמת, "כל אשר חפץ עשה": בחפץ העליון עשה את הכול, והוא כולל את כל הבחינות בשווה. וזהו [פירוש] מה שכתוב: "כל אשר חפץ ה' עשה, בשמים ובארץ, בימים וכל תהומות".

12 והנה מבחי' סוכי' שהוא רצה"ע [רצון העליון] שבבחי' א"ס לא היתה המשכה דרך קו"ח [קו וחוט] להיות י"ס [י' ספירות] וראשיתן החכמה כי מאחר שא"ס ב"ה אינו בגדר הספירה.

והנה, מבחינת סובב כל עלמין, שהוא הרצון העליון שבבחינת אין סוף, לא הייתה המשכה באמצעות הקו והחוט, כדי שתהיינה עשר ספירות, שראשיתן חכמה. שהרי אין סוף ברוך הוא אינו בגדר ספירה,

לכן גם הרצון שהוא בבחי' א"ס ונקי' נושא עון ועובר על פשע כו' היה ממשיך רבוא רבבות ספי' [ספירה / ספירות] וגם באופן ומהות אחר שאינן בגדר ומהות הספירות הנאצלים.

ולכן גם הרצון, שהוא בבחינת אין סוף ונקרא "נושא עון ועובר על פשע" וכו', היה ממשיך רבבות רבבות ספירות, וגם באופן ובמהות אחרים, שאינם בגדר ובמהות הספירות הנאצלות.

13 ומה שנאצלו י"ס [י' ספירות] במנין וי' כלול מיו"ד כו'. היינו בבחי' הקו והחוט שהיה ע"פ צמצום ומקום פנוי שהוא הסתלקות בחי' א"ס שלא להיות בגלוי בחי' א"ס.

באשר עשר הספירות נאצלו במספר, עשר, [כשכל אחת] כלולה מעשר וכו' — הרי זה בבחינת הקו והחוט, שנוצרו על פי הצמצום והמקום הפנוי; כלומר, הסתלקות בחינת אין סוף, כדי שבבחינת אין סוף לא תהיה בגלוי,

אלא בחי' גבול ומדה והיא ראשית הגלוי בחכמה וכולם בחכמה עשית שבכל הדברים שבעולם יש בחי' חכמה כמו אשר יצר את האדם בחכמה.

אלא בחינת גבול ומידה; וזו תחילת הגילוי, בחכמה. "כולם בחכמה עשית": בכל הדברים שבעולם יש בחינת חכמה, כמו שנאמר "אשר יצר את האדם בחכמה" —

דהיינו נתוח האברים שהוא ע"פ חכמת הנתוח וכן חכמת התכונה שהיא חכמה גדולה מסיבוב הגלגלים שהתוכנים לא השיגו רק אפס קצהו ובאמת היא חכמה רמה.

כלומר, ניתוח האיברים, המבוסס על חכמת האנטומיה; וכן חכמת האסטרונומיה, שהיא חכמה גדולה העוסקת בסיבוב הגלגלים השמימיים. האסטרונומים השיגו ממנה רק את קצה קצהו, ובאמת זו חכמה רמה.

14 וכן עד"ז שאר החכמות שהן למעלה עד אין קץ ולמטה עד אין תכלית. כי אפי' [אפילו] בתולעת ובזבוב יש בחי' חכמה בבריאתם ומ"מ היא בחינת גבול לגבי א"ס ב"ה.

וכך גם בשאר החכמות, המשתרעות למעלה בלי קץ ולמטה בלי תכלית. שכן גם בתולעת ובזבוב יש בחינה של חכמה באופן בריאתם; ואף על פי כן, היא מוגבלת ביחס לאין סוף, ברוך הוא.

ולהיות המשכה זו מא"ס ב"ה ממש הוצרך להיות צמצום ומקום פנוי. אך היינו בבחי' התהוות החכמה בכח להיות כח ומהות החכמה.

וכדי שהמשכה זו תהיה מאין סוף, ברוך הוא, ממש, היה צורך בצמצום ובמקום פנוי. אך הדבר נוגע רק להתהוות החכמה בכוח — להיות כוח ומהות של חכמה.

אבל להיות הגבלת החכמה בבחי' כלי עד פה תבא בכדי להיות ממנה המשכת ספי' [ספירה / ספירות] אחרת אבל הגבלת החכמה בבחינת כלי — "עד פה תבוא" — כדי שתימשך ממנה ספירה אחרת,

כמו החסד ענף החכמה שהמשכה זו היא מחמת שנסתיימה וכלתה מדת החכמה ומתחלת ספי' [ספירה] / ספירות] אחרת

כמו חסד, שהוא ענף של חכמה — המשכה זו באה מפני שמידת החכמה הסתיימה ונשלמה, ואז מתחילה ספירה אחרת —

הנה הגבלת כלי הוא מחמת אוא"ס [אור אין סוף] הסוכ"ע שלא בדרך הקו וחוט אלא מחמת שעלה ברצונו העליון כך

הנה, הגבלת הכלי נובעת מאור אין סוף הסובב כל עלמין, לא בדרך הקו וחוט, אלא מפני שכך עלה ברצונו העליון.

כי רצה"ע [רצון העליון] היה להיות כלי מגביל לבחי' חכמה כדי להיות המשכת ספירה אחרת בכדי להיות אנא אמלוך כו'.

כי הרצון העליון היה שיהיה כלי המגביל את בחינת החכמה, כדי שתימשך ספירה אחרת, וכדי שיהיה "אנא אמלוך" וכו'.

15 ונמצא שכח ומהות החכמה הוא מבחי' הקו והחוט שהוא ע"י צמצום אבל להיות בבחי' גבול וכלי המגביל להיות יש הוא מהארת הסוכ"ע דוקא.

נמצא אפוא שכוחה ומהותה של חכמה נובעות מבחינת הקו והחוט, הנמשכים באמצעות צמצום; אולם היותה בבחינת גבול וכלי מגביל, המאפשר לה להיות בבחינת יש, נובעת דווקא מהארת סובב כל עלמין.

ואף שהארת סוכ"ע הוא מבחי' רצון העליון שהוא בבחי' א"ס הנה ע"ז צריך להקדים הקדמה הב' שהכלי נעשה מהכאת או"מ [אור מקיף] באו"פ [באור פנימי] ומשניהם יחד נעשה הכלי.

ואף שהארת סובב כל עלמין נובעת מבחינת הרצון העליון, שהיא בבחינת אין סוף — יש להקדים לכך את ההקדמה השנייה: הכלי נוצר מהכאת אור מקיף באור פנימי, ומהשניים יחד נוצר הכלי.

16 וזהו בדבר ה' שמים נעשו. ובע"מ [ובעשרה מאמרות] נברא העולם שמאותיות שבע"מ [שבעשרה מאמרות] ממש נבראו השמים והארץ וכל צבאם רק שזה נעשה בכח אוא"ס [אור אין סוף] הסוכ"ע ומקיף את כל העולמות בשוה

וזהו [פירוש] "בדבר ה' שמים נעשו", ו"בעשרה מאמרות נברא העולם": מאותיות עשרת המאמרות ממש נבראו השמים והארץ וכל צבאם; אלא שהדבר נעשה בכוח אור אין סוף, סוכב כל עלמין, המקיף את כל העולמות בשוה,

כי הוא הנותן כח לכל בחי' ובחי' להיות לה כלי מגביל כמו עד"מ כח היולי שהוא אינו נתפס ועולה בשם ומ"מ ממנו גלוי כל הכחות וכל החכמות וכל האומנות לכשיתלמד כו'.

כי הוא הנותן לכל בחינה ובחינה את הכוח להיות לה כלי מגביל. משל לכך הוא כוח היולי, שאינו נתפס ואינו נושא שם, ובכל זאת ממנו מתגלים כל הכוחות, כל החכמות וכל המלאכות, כאשר האדם לומד אותן וכדומה.

17 וכמו"כ [וכמו כן] עד"מ הארת אוא"ס [אור אין סוף] הסוכ"ע היא הנותנת כח לבחי' חכמה אחרי התהוותה בבחי' כח ומהות להיות לה כלי המגבילה עד פה תבא.

וכך גם, כמשל, ההארה של אור אין סוף הסוכב כל עלמין היא שנותנת כוח לבחינת חכמה, לאחר שכבר התהוותה ככוח וכמהות, שיהיה לה כלי המגביל אותה: "עד כאן תבוא".

משא"כ קודם התהוותה הנה מאוא"ס [מאור אין סוף] הסוכ"ע לא היה יכול להיות התהוותה אפי' [אפילו] בבחי' החכמה בכח כ"א ע"י צמצום ומקום פנוי כנ"ל:

אבל לפני התהוותה, היא לא הייתה יכולה להתהוות מאור אין סוף הסוכב כל עלמין, אפילו לא בבחינת חכמה בכוח, אלא רק באמצעות צמצום ומקום פנוי, כפי שהוזכר לעיל.

18 ובזה יובן ההפרש שבין התהוות היש וכלי מגביל לחכמה מאוא"ס [מאור אין סוף] הסוכ"ע. ובין התהוות היש גשמי מאוא"ס [מאור אין סוף] הסוכ"ע.

ובכך יובן ההבדל בין התהוות ה"יש" והכלי המגביל לחכמה מאור אין סוף הסוכב כל עלמין, לבין התהוות היש הגשמי מאור אין סוף הסוכב כל עלמין.

כי מרוחניות החכמה נמשך בחי' החכמה המלוכשת בגשמיות כמו השכל שלנו שאין אנו משיגים אלא גשמיות הענינים.

שהרי מן הרוחניות של החכמה נמשכת בחינת החכמה המלוכשת בגשמיות, כמו השכל שלנו, שאיננו משיגים אלא את הצד הגשמי של הדברים.

אבל מ"מ לא נתהווה רק הרוחניי [הרוחנית] שהוא השכל והחכמה אבל לא הדברים הגשמיים ממש כי גשמיות לא נתהווה מרוחניות כלל

אבל אף על פי כן, מה שנתהווה ממנה הוא רק הרוחניות — השכל והחכמה — ולא הדברים הגשמיים עצמם, שכן גשמיות אינה מתהווה מרוחניות כלל.

כי נפש הבהמה הטהורה שהיא מפני שור שבמרכבה ובהמות האסורים הן ממרכבה שבפי שמיני גמל ארנבת שפן כו' אין זה אלא בבחי' הנפש בלבד

שהרי נשמת הבהמה הטהורה, שמקורה מפני שור שבמרכבה, והבהמות האסורות, שמקורן במרכבה שבפרשת שמיני — הגמל, הארנבת, השפן וכו' — כל זה הוא בבחינת הנפש בלבד,

אבל לא הגשמיות ממש אלא מהות הגשמיות ועצמותו נתהווה ג"כ מאור א"ס הסוכ"ע להיות יש גשמי ממש כדי להיות כלי מגביל להרוחניות.

אבל לא את הגשמיות עצמה; אלא שגם מהות הגשמיות ועצמותה התהוו מאור אין סוף הסובב כל עלמין, כדי שיהיו יש גשמי ממש, וכך ישמשו כלי מגביל לרוחניות.

19 ועד"מ אתרוג שהוא נצמח מהאילן הנה כח הצומח הוא ממזל העליון אין לך עשב כו'

ולמשל, אתרוג הצומח מן העץ — כוח הצמיחה בא מן המזל העליון, "אין לך עשב" וכו';

אבל האתרוג עצמו שהוא עצמות היש וגסותו הוא נמשך מאור א"ס הסוכ"ע דוקא. ולכן ע"י האתרוג גשמי יעורר למעלה מעלה מאד כו'.

אבל האתרוג עצמו, שהוא עצם הישות וגסותה, נמשך דווקא מאור אין סוף הסובב כל עלמין. לכן, באמצעות האתרוג הגשמי, מעוררים למעלה מעלה מאוד וכו'.

20 וא"ת [ואם תאמר] א"כ איך נתהוו דברים טמאים גשמיים כיון שהתהוות גשמיות הוא דייקא ע"י הסוכ"ע

והלא אין רע יורד מלמעלה כ"א שנתהווה ע"י שבירת הכלים שזהו הכל בבחי' ממכ"ע [ממלא כל עלמין]

ואם תשאל: אם כך, כיצד באו לעולם דברים גשמיים טמאים, הרי התהוות הגשמיות היא דווקא באמצעות סובב כל עלמין? והרי שום רע אינו יורד מלמעלה! אלא שהם באו לעולם בעקבות שבירת הכלים, וכל זה שייך לבחינת ממלא כל עלמין,

דהיינו ז' מדות כו'. אך הענין כי הרי הארת סוכ"ע אינו מאיר בפ"ע [בפני עצמו] אלא הוא נמשך ומאיר בממכ"ע [בממלא כל עלמין].

כלומר, שבע המדות וכו'. אך העניין הוא שהארת סוכב כל עלמין אינה מאירה בפני עצמה, אלא נמשכת ומאירה בתוך ממלא כל עלמין.

21 ועיקר גילוי ההשפעה נמשך מבחי" ממכ"ע [ממלא כל עלמין] רק שאור הסוכב נותן בו כח ועוז. וכמשל ההיולי כו'

עיקר גילוייה של ההשפעה נמשך מבחינת ממלא כל עלמין; אלא שאור סוכב כל עלמין מעניק לה כוח ועוצמה — בדומה לכוח ההיולי וכו'.

ונמצא גם דברים טמאים כיון שנמשך חיותן ע"פ השתלשלות מצירופי אותיות דע"מ [דעשרה מאמרות] ע"פ חילופים ותמורות ואור הסוכב הוא רק הנותן כח ועוז שיתהווה הגשמיות לכל בחי' המשכות ונפשות רוחניים הנמשכים מע"מ [מעשרה מאמרות] כו'.

כך גם לגבי דברים טמאים: מאחר שהחיות שלהם נמשכת בדרך השתלשלות, מצירופי האותיות של עשרת המאמרות, באמצעות חילופים ותמורות, אור סוכב כל עלמין הוא רק הנותן כוח ועוצמה להתהוות הגשמיות לכל בחינות המשכות והנפשות הרוחניות הנמשכות מעשרת המאמרות וכו'.

22 וממוצא דבר נשמע במעשה המצות שהמצות עצמן כתפלין מ"ש בהן פ' קדש מוח החכמה. ופ' והיה מוח בינה ועל קלף כשר בדיו ומעובד כדת וכהלכה שבח"ע [שבחכמה עילאה]

ממה שהתבאר אפשר להבין את קיום המצוות: המצוות עצמן, כגון תפילין — הפרשיות הכתובות בהן, פרשת "קדש" שהיא מוח החכמה, ופרשת "והיה" שהיא מוח הבינה; וכן על קלף כשר, בדיו, כשהקלף מעובד כדין וכהלכה, דבר שמקורו בחכמה עילאה —

הנה עי"ז נעשה גוף הקלף שמבהמה טהורה שתחת ממשלת נוגה כלי המגביל קדושה וכח הכלי עדיף שלהיות

על ידי כך גופו של הקלף, שמקורו בבהמה טהורה הנתונה תחת ממשלת נוגה, נעשה כלי המגביל את הקדושה. וכוחו של הכלי נעלה יותר; שכן

כח הכלי המגביל הוא מסוכ"ע דוקא וזו מעלה יתירה בדברים הגשמיים מבח"ע [מבחכמה עילאה] שבדברים גשמיים גם מהות היש ודבר גשמי נמשך ג"כ מהארת סובב כל עלמין.

כוחו של הכלי המגביל נובע דווקא מסובב כל עלמין, ובכך יש מעלה יתרה בדברים הגשמיים על פני חכמה עילאה: בדברים הגשמיים גם עצם מהותו של ה"יש", הדבר הגשמי, נמשכת מהארת סובב כל עלמין,

משא"כ חכמה עילאה אין בה הארת סוכ"ע אלא להגביל היש אבל מהותה ועצמותה נמשך מהקו"ח [מהקו וחוט] כנ"ל:

ואילו בחכמה עילאה אין הארת סובב כל עלמין אלא כדי להגביל את ה"יש", אך מהותה ועצמותה נמשכות מהקו והחוט, כנזכר לעיל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/megillas-esther/3

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק